

Dogodki iz svetniškega življenja.

Sv. Genovefa je bila rojena blizu Pariza v 5. stoletju. Skrbni starši so jo zgodaj učili moliti in delati. Že v otroških letih je morala pasti ovčice; zato se slika kot mlada pastarica s pastirsko palico in jagnjeti.

Nekoč se je sveti škof German mudil v njeni rojstni vasi. Takoj je opazil, da se Genovefka med vsemi otroci posebno odlikuje po preprosti nedolžnosti in bogoljubnosti. Zato reče njenim staršem: „Srečni ste, da imate takega otroka; le skrbno ga vzgajajte, zakaj posvečen je Bogu.“ Otroku pa položi roko na glavo in mu prigovarja, da naj le vedno sveto in bogoljubno živi, kar deklica obljubi z veselim in pogumnim srcem. Škof ji še dene svetinjico na vrat rekoč: „Nosi jo zmiraj v moj spomin; nikdar pa ne smeš lepšati obraza ali prsta z zlatom, srebrom ali dragimi kameni, zakaj če ne zaničuješ posvetnega lepoticja, ne boš gledala večne nebeške lepote.“ Genovefka si je dobro zapomnila ta opomin. Cerkev ji je bila odslej najljubši kraj in molitev najljubše opravilo.

Nekega dne se odpravlja njena mati v cerkev; tudi Genovefka bi šla rada ž njo. Mati pa jo zavrne, in deklica je zelo žalostna ter reče jokaje: „Gospodu škofu sem obljubila, da hočem sveto živeti in zato veliko hoditi v cerkev.“ Mati pa, vznevoljena, udari hčerko po obrazu, in takoj oslepi. Slepa ostane skoro dve leti; pa se spomni, kaj je o njeni hčerki govoril sveti škof. Pokliče Genovefko in reče: „Vzemi vrč in pojdi mi po vode.“ Takoj steče. Poleg studenca pa se ji milo stori, ker je mati radi nje slepa, razjoka se in solze kapljajo v studenčnico, ki jo zajemlje. Doma na materino prošnjo prekriža prineseno vodo. Mati goreče moli, se umije in zopet se ji povrne vid.

Ko je odrasla, je bila Genovefa še pridnejša ter je napredovala v popolnosti od dne do dne. Pred pariškim škofom je obljubila obljubo vednega devišтва.

Veliko se je postila in zatajevala. Celo čudeži so se godili po njeni priprošnji, že v življenju in po njeni smrti. Silno mogočni sovražnik Atila, ki se je imenoval „šiba Božja,“ se je bližal z veliko vojsko Parizu. Vse je trepetalo; Genovefa pa je z nekaterimi drugimi devicami zaupno molila, in hudi sovražnik je šel mimo Pariza in ni prizadejal mestu nič žalega. Učakala je visoko starost 89 let. Tudi po smrti je bilo na njeno priprošnjo mesto obvarovano še mnogih nesreč. Zato jo Parižani časte kot svojo patrono in so v njeno čast pozidali veličastno cerkev.

* * *

Sv. Boštjan je bil mučen že pred 1600 leti. Bil je na Laškem pogumen vojak. Cesar Dioklecijan, ki je bil hud preganjalec kristjanov, ga je zelo čislal in ga povzdignil do visoke vojaške časti. Ko pa zve, da je Boštjan kristjan, da po ječah obiskuje kristjane ter jih osrčuje in opominja k stanovitnosti, se razsrdi in ukaže častnika Boštjana privezati k drevesu in streljati vanj s puščicami. Lahko si mislite, kako grozovito je bilo to mučenje. Zdaj je priletela ostra puščica in se mu zapičila v meso, pa spet druga, tretja, četrta itd. vse polno jih je že bilo! Krvav in izmučen je bil — kakor mrtev; mučitelji ga popuste.

Ponoči pa pride pobožna vdova in hoče pokopati svetnikovo telo. Toda glej — še diha, še je živ! Vzame ga na svoj dom in mu skrbno streže, dokler ne ozdravi. Ko okreva, se nekega dne postavi na pot, kjer je imel mimo iti cesar Dioklecijan. Cesar ostrmi in pravi: „Ali nisi ti Boštjan, ki sem ga bil ukazal s puščicami usmrtiti.“ — „Da,“ pravi sv. Boštjan, „Bog me je še ohranil pri življenju, da ti povem, kako krivično ravnaš, ko moriš kristjane!“ Pa krvoločnik se ne da omečiti, marveč se še bolj razsrdi in zapove svetnika tako dolgo pretepati, da izdihne svojo dušo.

* * *

Sv. Nežo so med vsemi svetnicami najbolj preslavljali cerkveni očetje in verniki s posebno vnemo častili po vsem katoliškem svetu. Imenuje se pri sv. maši v kánonu, v litanijah vseh svetnikov itd. Njeno brezmadežno življenje sem že nekoliko natančneje opisal v mladinski knjigi „Zgledi bogoljubnih otrok“ (III. str. 145.) Zato naj tukaj zadostuje, da ob kratkem omenjam le najimenitnejše reči.

Sv. Neža je bila hčerka imenitnih, blagih krščanskih staršev. Zgodaj se je darovala Jezusu z obljubo svetega devištva, v trinajstem letu pa za večno v junaškem mučenstvu. Boj je bil strahovito težaven, a tem slavnjejša je bila zmaga. Predno je prišlo na vrsto telesno mučenje, je dal kruti paganski sodnik neusmiljeno mučiti njeno deviško dušo. Misli si namreč: dokler je Nežica nedolžna kot angel, je ne bo mogoče pripraviti ob vero, kot grešnica bi pa že rada darovala tudi malikom. Ukaže jo torej odvesti k zlobnim in izprijenim ljudem, da bi jo pohujšali; celo obleko ji dá siloma vzeti. Toda Bog jo čudežno varuje: hipoma se razprostro njeni lasje in se podaljšajo kot svilnata obleka, zlobnežem se zdi kakor nebeško bitje, da se vsi prestrašijo in trepetaje odhajajo, nihče si ne upa ziniti hude besede. Le eden ostane drzen, toda pri tej priči ga neka nevidna moč — angel varih nedolžne device — podere na tla, da obleži mrtev. In ko svetnici očitajo, da je to storila njena čarovnija, jim ponosno odgovori, da ne čarovnija, marveč njen desni angel varih ga je tako strašno kaznoval! Potlej pa nedolžna zmagovalka povzdigne svoje srce k Bogu in moli — mrtvi kaznenec vstane in priča, da Bog kristjanov je edini pravi Bog. Z ozirom na ta ganljivi dogodek se sv. Neža čestokrat slika z dolgimi in gostimi lasmi.

Sodnika pa tudi ta čudež ne omeči ter ukaže svetnico žgati na grmadi. Ko se ji pa tudi v žarnem ognju na grmadi ne zgodi nič žalega, jo ukaže obglaviti. Pa še krvnik ima usmiljenje in se trese in

obotavlja, da mu mora svetnica prigovarjati. Tako slednjič ostri meč dovrši boj in zmago preslavni junakinji.

Dobri starši so sveto hčerko spoštljivo pokopali in potlej ob grobu čuli in molili več noči. Nekoč zagledajo veliko množico devic; vse so oblečene v zlatih bleščečih oblačilih. Med njimi spoznajo svojo ljubo hčerko Nežico, zraven nje pa snežnobelo jagnje. Ko pridejo device do staršev, se ustavijo in Nežica jih nagovori z ljubeznjivimi besedami: „Nikar se ne jokajte radi moje smrti, marveč veselite se z menoj; zakaj on, ki sem ga iz srca ljubila, mi je dal nebeško veselje in krono večne slave.“ Tudi na ta dogodek nas opozarjajo slikarji z jagnjetom v naročju sv. Neže.

Sin modrejši kot oče.

Neki delavec, ki je bil zelo vdan pijači, je pripovedoval zjutraj svoji ženi, kaj se mu je sanjalo ponoči.

„Videl sem,“ začne, „da so se mi približale štiri podgane: ena je bila jako debela, dve sta bili mršavi in slednja je bila slepa!“

Ker je bil mož praznoveren, se je zelo prestrašil, češ, da to prinese nesrečo, če se komu sanja o podganah. Žena mu ni mogla razložiti teh sanj.

Jožef tega novega faraona je bil pa mali sinček, ki jima je rekel:

„Velika podgana, ona debela, to je krčmar tam za voglom, ki mu dajete svoj denar; dve suhi podgani sva mama in jaz; slepa to ste pa vi sami, papa.“

(Iz francoščine.)

